

Frédérique:

“Met straatkinderen heb ik echt een klik”

Frédérique droomde er al jaren van. En nu zorgt ze vol overgave voor de armste kinderen van de Peruaanse stad Ayacucho.

“Ik heb met minderjarige asielzoekers gewerkt, met oorlogsslachtoffers en weeskinderen, maar met straatkinderen heb ik echt een klik. Ik realiseer me dat dit voor veel mensen een moeilijke groep is: je bent lief voor ze en toch bestelen ze je. Ik keur dat niet goed, maar begrijp het wel. Het is hun tweede natuur, een manier van overleven. Ze weten niet beter dan stelen en liegen. Ze hebben nooit vertrouwen gekregen en dus vertrouwen ze ook niemand.

Mama Alice is niet zomaar een naam. Het is de naam van mijn moeder, mijn grote voorbeeld. Toen zij ziek werd, gaf ik mijn baan op om voor haar te kunnen zorgen. Ik ben heel dankbaar dat ik dat heb mogen doen. Het was mijn moeder die me in die tijd overtuigde twee maanden lang de directeur van een Peruaans weeshuis te vervangen. Het paste goed bij de dingen die ik altijd al deed. Een vriend zei later tegen me: 'Je droomt nu al zo lang om iets voor straatkinderen op te zetten, ga het nu eens doen!' Ik koos voor Peru, omdat ik al had ervaren hoe groot het probleem daar was en omdat ik mij er erg thuis had gevoeld. Ik ging naar Ayacucho, een stad met 180.000 inwoners en duizenden straatkinderen. Ayacucho is de derde armste stad van Peru. De stad heeft een enorme economische achterstand, mede te wijten aan de burgeroorlog in de jaren tachtig. In twee van deze sloppenwijken hebben we opvangcentra. We bieden naschoolse opvang met onderwijs, psychosociale hulp en medische zorg. Het is laagdrempelig: ieder kind van vier tot en met achttien jaar mag komen. Vanuit hier worden ze geselecteerd voor individuele behandeltrajecten. Iedere dag hebben we zo'n 250 kinderen over de vloer. Ik heb het druk, maar de vier leraren verzetten ongelooflijk veel werk.

Moet je voorstellen hoe groot hun groepen zijn. Na een uurtje ga ik met hoofdpijn weg, dan moeten zij nog uren door. Ik heb geen kinderen, ook geen partner. Al mijn tijd gaat in het project zitten. Ik ben op mijn gelukkigst bij de kinderen. Het zijn af en toe ratjes, maar dat diepe houden van waar je moeders over hoort spreken, voel ik ook voor mijn jongens. Op dit moment wonen er vijf straatjongens bij mij als onderdeel van het 'begeleid op kamers' project. Het lukt best om even het lieve zoontje te spelen, maar na een paar maanden sluipt het oude patroon er weer in. Het is een ontzettend lange weg. Yeper woont al twee jaar bij mij. Hij is enorm aan het puberen. Dat is ongemakkelijk, maar dat hij voldoende zelfvertrouwen heeft om in opstand te komen, is waardevol. Zelfvertrouwen is een groot probleem in Peru. Hier worden de kinderen niet opgevoed met het idee dat ze hun eigen mening mogen vormen, dat zie je terug in hun verdere leven. Hier doet men zoals het altijd is gedaan, ze hebben niet geleerd na te denken over andere mogelijkheden. Na dit project wil ik doorgaan met een tweede soortgelijk project in een andere stad in Peru. Natuurlijk ben ik ook wel eens teleurgesteld. Ik wist dat een meisje werd misbruikt door haar stiefvader en dat haar moeder door hem werd mishandeld. Ik heb eindeloos de alternatieven doorgesproken en het meisje wilde aangifte doen, maar de moeder meldde zich niet toen ze als getuige voor de rechtbank moest verschijnen. Dan zakt de moeder in de schoenen. Maar als ik zie hoe trots de vrouwen zijn van het 'mamas' project, dat ze hun eigen geld verdienen zodat ze het schoolgeld van hun kinderen kunnen betalen, dan weet ik weer waar ik het voor doe.”

Tekst: Suzanne Bodegraven. Foto: Jan Freriks. Visagie: Bert Richter.